

φρονώντας τα όλα, με μιὰ ἐλπίδα ἴσως στὸ βάθος, νὰ δώση τὸ παράδειγμα τοῦτο : πὼς ὅταν ἕνας ἄντρας ἔκανε τὸ σφάλμα καὶ σήκωσε τὰ μάτια του ἀπάνου σὲ μιὰ παρθένα, ἔχει χρέος νὰ διορθώση μ' ὅποιο κι ἂν εἶναι τρόπο καὶ μ' ὅποια θυσία κι ἂ χρειαστῆ, αὐτὸ τὸ σφάλμα, τὸ πιὸ μεγάλο ἀπὸ κάθε ἄλλο σφάλμα ἀντρικό.

Ἐνα μάθημα ἠθικῆς ποὺ θέλει ἐπίσης νὰ δώση στοὺς συγχρόνους του εἶναι ἡ μεγάλη περιφρόνηση ποὺ δείχνει γιὰ κάθε κοινωνικὴ ὑποκρισία. Ψευτοαντρώγενα, διπλοαντρώγενα, κρυψίματα, ἀπάτες, προδοσιές ποὺ εἶναι ἡ μονέδα, ἡ γαζέττα, νὰ ποῦμε, στὶς περιφρηματικὰ συζυγικὰ σκέψεις μας, ὅλα αὐτὰ τὰ τσαλαπατάει. Κι ἂν ἔτυχε νὰ κἀνη κι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἔτσι ἀπὸ ρουτίνα, ἕνα λάθος, σιχαίνεται ὅμως αὐτὲς τὶς πομπές, μπροστὰ στὴν ἀγνότητα αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ, μπροστὰ στὸ ὑψηλὸ τὸ αἶσθημα ποὺ τοῦδωσε. Τώρα περπατᾷ με πρόσωπο ξέσκεπο, ἀντρίκια, παληκαρίσια.

Κ' ἔπειτα ὅλοι μας μποροῦμε νὰ σφάλουμε. Μπορεῖ κι αὐτὸς νὰ γελάστηκε. Μὰ ἕνας ποὺ γελιέται, καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμὸ, ἕνας ποὺ γελιέται καλοσυνείδητα, φαίνεται πὼς ἀξίζει τὸ σεβασμὸ τοῦ καθενοῦ, σεβασμὸ ποὺ τὸν κάνουν ἕκατὸ φορές πιὸ μεγάλο ὅλοι οἱ ἀνάξιοι σεβασμοί, ποὺ δίνονται κάθε μέρα ἀδίκῃ στὰ μιλλιούνια τῶ Φαρισσαίων, κεινῶν ποὺ εἴτε μεγάλοι εἶναι εἴτε μικροί, ἀπατοῦνε τὴ συνείδησή τους—ἂν τύχη δὰ κ' ἔχουνε συνείδηση.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

Μετάφραση Ε. Ε.

“ΜΟΥΣΙΚΗ,”

13—15 Στὰ Ἀρσακίου 13—15. — Ἀθήναι

Ἄλλη ἡ κλασσικὴ μουσικὴ.

Ἄλλη τὰ νεώτερα succes.

Ἄλλη τὰ τραγούδια ὅλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν.

Τὰ νεώτερα Ἑλληνικὰ ἐμβατήρια.

Γ. Λαμπιέρτ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Θ. Σακελλαρίδου ΕΛΛ ΔΟΞΑ

Σπ. Σαμάρα ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ

Μ. Καλομοίρη ΕΜΠΡΟΣ

Ι. Καίσαρη ΔΕΥΘΕΡΩΜΕΝΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Ἄλλη ἡ ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσικὴ» χάρις εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ χαρακτηριστοῦ τρου τμήματος ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδοσιν μουσικῶν τεμαχίων καὶ διὰ λογαριασμὸν τρίτων εἰς τιμὰς ὑγκαταβατικὰς.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Μετάφραση ἀπὸ τὸ νέο βιβλίον τοῦ ΨΥΧΑΡΗ

«Le crime du poète»)

Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ γύρε νὰ πεθάνης !
Τὸν κόσμον δὲ βαρέθης καὶ τὴν πικρὴ μας ζήση ;
Ἄλλα πὼς ρεῦσιν γύρω καὶ χάνονται, ξεχάνεις ;
Καὶ τί οἱ δικές μας μέρες μπρὸς στὴν αἰώνια Φύση ;

Ἄλλη ἡ κάθε δρόμος πάντα στὸ κοιμητήρι φέρνει.
Πᾶμε ν' ἀναπαυτοῦμε σοῦ τάφου τὴ γαλήνη.
Ἄλλη ἡ πεπρωμένος χάρος ἄλλη μορφή δὲν παίρνει
κι ὅταν μιὰν ἄθλια ζήση στὰ ἕκατὸ χρόνια σβήνει.

Γλυκεριά μου ! ἡ κάθε μέθη γιὰ μιὰ στιγμή 'ναι μόνο.
Σὲ λίγο ἡ μαύρη λύπη γιομίζει τὴν καρδιά μας,
καὶ φέρνει τὸ βραδάκι μὲς στ' ὄνειρον τὸν πόνο,
καὶ στὸ σκοτάδι τρέμει τὸ τέλος τοῦ ἔρωτά μας.

Ἔδω κ' οἱ δυὸ ! Ἄλλη ἡ ἀγάπη δὲ στάθης πιὸ μεγάλη.
Γελᾷ ὅλη ἡ πλάση ἐντὸς μας, σὺνεφα πιά δὲ μένουν.
Ἄλλη ἡ ὑπέριστα στιγμή μας, στιγμή ποὺ δὲν εἶν' ἄλλη,
ἐσὺ εἶσαι ἡ μόνη ἀλήθεια στὰ πάντα ποὺ διαβαίνουν.

Τάχα θαρρεῖς, καλή μου, τέτοια στιγμή σὰν τώρα
γιὰ μᾶς πὼς θὰ ξανάρθῃ, μόλις χαθῆ καὶ σβήσῃ ;
καὶ πὼς μιὰ τέτοια σπῖθα, γλυκότερη μιὰ γνώρα
χιλίες φορές κι ἂ ζοῦμε θαρρῆ νὰ μᾶς μεθύσῃ ;

Τ' ἀνάλαφρά σου πόδια τὰ κορφοβούνια ἀγγίξαν.
Μὴν κατεβαίνεις. Θεῖα ξανάστραψε ἡ μορφή σου.
Κι ἂν στὶς γητείες τῆς πλάσης οἱ δυὸ ψυχές μας σμιῶν,
στὰ χαμηλά μὴ θέλῃς νὰ συντριφτῆ ἡ ζωὴ σου.

Ἄλλη ἡ εὐτυχία μᾶς γνέφει καὶ σᾶμε νὰ τὴ βροῦμε.
Τὴν τελευταία μας ὥρα, στιγμή στερνῆ μαγεύτρα,
τὸν πιὸ βαθὴ κημὸ μας ποὺ ἐντὸς ἀγνὰ κρατοῦμε
ἄς τὸν σκορπᾷ ἡ ψυχὴ μας, τοῦ ἀπειροῦ ταξιδεύτρα.

Κι ἄς μᾶς ζηλέψουν ἄλλοι τὸν ἄγουρο χαμὸ μας !
Τὸν κόσμον παραιτῶντας στὴν εὐτυχία θὰ πλέμε.
Πάντα κρυμμένο ἄς μὲνῃ τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρό μας
κι ἀπὸ τὴ ζήση ἀλάργα τὸ ἰδανικὸ ποὺ θέμε.

Ἄς μετρηθοῦν οἱ μέρες στὸν ἀτελείωτον Χρόνον
ποῦ ὅλο περνᾷ καὶ φεύγει σὲ στράτα πατημένη.
Στὴ λησμονιά ἄς βρεθοῦμε, μὲ μιὰ σου λέξη μόνο,
κι αὐτὴ ἡ στιγμή βαθιά μας ἄς μείνῃ χαραγμένη.

Ἄς διαφεντέψουμε ἔτσι καθ' αἶσθημα φλογᾶτο,
κι ἄς μὴ χαθῆ οὔτε στάλα στὴ γλύκα τοῦ ἔρωτά μας
Δὲ θέλω τὴν ἀγάπην σὰ θύμημα φευγᾶτο.
Δὲς ! τὸ δρολάπι τρέμει πάνου ἀπ' τὰ μέτωπά μας.

Νὰ ζῆ κανεὶς, δὲν εἶναι παρ' ἀγωνία καὶ πλήξη
Ἄς τὴν λυγῆ ἡ καρδιά μας καὶ βαρετὴ ἀπομένει.
Σὰν πλημμυρῶσῃ ἡ ἀγάπη καὶ τὴν ψυχὴ μᾶς πνίξει,
ποιὸς γι' ἀγαθὸ μεγάλο τὸ χάρο δὲν προσμένει ;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνηγορή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη αρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (3 αρ την τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συνδρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Ὡ ναί, ἡ ἀγάπη πάντα τὸ θάνατο σιμώνει,
τὸν κόσμο αἰώνια φεύγει, τὴ λησμονιά γυρεύει.
Προμάντεμα ἀργῆς θλίψης τίς μέρες τῆς μαργώνει,
τὴν ὥρα πού στῆς μέθης τὴν ἡδονὴ πιστεύει.

Ἀλήθεια! δὲν τὸ νοιάθεις; Στὸν κάθε ἐρωτημένο
ὅταν τὸ πάθος, πλάγι στὴν ὁμορφιά σου, ἀνάβει,
ἡ ἀγάπη τοῦ θανάτου, σὰν ἄνθος σκοτισμένο
φυτρώνει ἐκεῖ, θεριεύει καὶ τὴ χαρὰ σκοιντάβει.

Μάταιη τοῦ ἀνθρώπου ἡ μοῖρα, στὴ σκοτεινιά γυρίζει,
ἀνήμπορη εἶν' τὸ κλάμα καὶ τὴ χαρὰ ν' ἀφίση.
Τὰ πάντα ἡ μετριότη θλίβει καὶ ταλανίζει.
Τὰ μεσημέρια ἀλάργα δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ δύση...

Ἔλα καὶ μὴ φοβᾶσαι τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι.
Δὲ ζήσαμε ὡς τὰ τώρα μὲ τὸ θερμὸ ἔρωτά μας;
Γιὰ μᾶς δὲν ἔχει χάρι μιᾶς νέας ζωῆς τὸ χᾶδι,
μισέψαν πιά οἱ ψυχές μας καὶ μείναν τὰ ὄνειρά μας.

Χρωστοῦμε τοῦ θανάτου τὸ φόρο, ἀλάργα ἢ τώρα.
Χαρὰ στον πού πεθαίνει μὲς στὴ στιγμή τοῦ ὄνειρου.
Κι ἂν χίλια χρόνια σβήνουν μπρὸς σὲ χαρὰς μιὰν ὥρα,
νά διαλυθοῦμε πάμε στὴ λησμονιά τοῦ ἀπείρου.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κ. Μαλέα: «Ἀπὸ τὴν Ἐκθεσὴ τῆς κ. Φλωρᾶ—Καραβία» (σελ. 12), στήλη 1 τελευταία ἀράδα τὸ *χρωματοτυπίας* νά διορθωθεῖ *χρωματοσιές*.

ΟΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΜΕΛΙΟ

Ὁ κραταιότατος στρατηγὸς Ἄμελιο ἀνάλαβε νὰ κάνει στὴ Ρόδο ἀπογραφὴν, γιὰ νὰ ἐξακριβώσει ἂν ὑπάρχουν περισσότεροι Ἕλληνες ἢ περισσότεροι Ἴταλοί στὴ Ρόδο. Ἄμα εἶχε τελειώσει αὐτὴ τὴ δουλιὰ, τὸ ἀνακοίνωσε σ' ἑλὴ τὴν αἰκουμένην, ἔτι ἀπὸ 13,744 κατοίκους, πού ἔχει ἡ Ρόδο, μόνο 4246 εἶναι Ἕλληνες καὶ θριαμβευτικὰ συμπέρανε ἡ φιλελληνικώτατη «Τριμπούνα», ἔτι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς φαίνεται ἀμέσως, ἔτι «στὴ Ρόδο ὁ Ἕλληνικὸς πληθυσμὸς βρίσκεται πολὺ σὲ μειονοψηφία... καὶ ὅπως συμβαίνει στὰ νησιά ἔτσι καὶ στὴν Ἠπειρο καὶ στὴ Μακεδονία, οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀραιοί». Παρρηρήσετε τὴν ἔκφραση: «Στὴ Ρόδο», μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ πόλη, ἔταν πρόκειται νὰ ἀποδειχθεῖ ἡ Ἕλληνικὴ μειονοψηφία, καὶ νὰ εἶναι τὸ νησί, ἔταν πρόκειται νὰποδειχθεῖ ἡ αὐθάδεια τοῦ Ἕλληνισμοῦ. Εὐτυχῶς οἱ Ἕλληνες, πού διάβασαν αὐτὲς τίς συκοφαντίες τῆς «Τριμπούνας», παρκαλέσαν τὸν κύριον Ἄμελιο, νὰ μᾶς πεῖ νέττα σέττα τί ἔννοει τὸ νησί ἢ τὴν πόλη; Τώρα ἄς δοῦμε τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἀπογραφῆς:

	Ἕλλην. Μουσουλμ.	Ἑβρ.	Καθολ.	Ὅλοι
Τῆς πόλης	4246 31ο)	4890	4290	318 13744
Τοῦ νησιοῦ ὅλως				
τὴν πόλη	13000 80ο)	1600	—	— 14600
Τοῦ νησιοῦ	17246 60ο)	6490	4290	318 28344

Δίχως νὰ ἐξετάσουμε, ἂν εἶναι ἀξιοπίστευτοι οἱ ἀριθμοί, μόνο αὐτὸ θέλω νὰ ξακριβώσω: Ἄφου ἡ ἀπογραφὴ ἀναφέρει ὅχι στρογγυλοὺς ἀριθμοὺς, μὰ δεκάδες καὶ μονάδες, δὲν εἶναι περίεργο, ἔτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Μωαμεθανῶν, πού καθοῦνται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, εἶναι στρογγυλότατος καὶ νὰ μὴν ὑπάρχει οὔτε ἓνας Ἑβραῖος ἢ Καθολικὸς στὸ νησί; Κύρ Ἄμελιο, ἂν θέλετε νὰ μᾶς γελάσετε, πρέπει νὰ τὸ κάνετε σὲ τρόπο, νὰ μὴ τὸ καταλάδουμε. Καὶ σὺ κυρὰ «Τριμπούνα», ἂν θές νὰ βρῖσεις τοὺς Ρωμιοὺς γιὰ τίς ὑπερβολές τους, δὲν πρέπει νὰναφέρεις στὴν ἴδια βδομάδα, ἔτι στὴ Ρόδο οἱ Ρωμιοὶ εἶναι σὲ μειονοψηφία καὶ ἔτι στὴ Ρόδο εἶναι 60 ο) ἀπὸ τοὺς κατοίκους Ἕλληνες. Ἡ «Τριμπούνα» ἔχει καὶ ἄλλες νοστιμάδες γιὰ ἔσους τὴν διαβάξουνε δίχως Ἴταλοφοβία. Αὐτὴ τὴν Ἕλληνικωτάτην λέξη τὴ μεταχειρίζονται ἡ «Τριμπούνα» καὶ τὸ «Corriera dela sera», ἔταν πρόκειται νὰποφύγουν μιὰ ἀπάντηση σὲ μιὰ ρώτηση, πού δὲν τοὺς ἀρέσει ἔτσι διαβεβαιώνει ἡ «Τριμπούνα», ἔτι ἡ Ἰταλία δὲν τρέφει οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἔχτρα γιὰ τὸν Ἕλληνισμό καὶ στὸ ἴδιο ἄρθρο ἀπορεῖ, πῶς